

הארת השבת

אמרות, הארות וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת קרח תשפ"א

גליון: 63

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

פנימיות מעשי הקפדת

פניני הפרשה

"ויקה קורח בן יצהר... ואון בן פלת בני ראובן"

(ט"ז, א.)
 במשלי (יד א) פירש"י עה"פ: "חכמות נשים בנתה ביתה".
 'חכמות נקוד פתח, שאינו שם דבר, אלא החכמות שבנשים
 בונות את בתיהם, שמתקיימות על ידיהן, כמו אשתו של
 און בן פלת, כמו שמפורש בפרק חלק'.
 ואפשר לומר בהדגישו 'בני ראובן', שזהו מידה כנגד מידה,
 ובזכות נקוד פתח, (כמובא בדברי רש"י בראשית ל'
 יששכר שממנו תצא תורה (כמובא בדברי רש"י בראשית ל'
 ט"ז). ומכיוון שזיכה את העולם בחכמה - חכמת התורה,
 זכה ש'און בן פלת' שהוא מיוצאי חלציו, ניצל ממחלוקת
 קורח בזכות חכמת נשים בנתה ביתה.

ואפשר להוסיף ולדייק על דרך זה ש'ראובן' הוא מלשון
 ראיה, ראו - בן, ו'ראיה' - ע"ש החכמה נאמר (רש"י עה"פ
 ותפקחנה עיני שניהם). (ליק"מ ט"ז) וזהו: 'בני ראובן' - ע"ש
 החכמה, שניצל בזכות חכמת אשתו.

ואפשר להוסיף; שדווקא 'און בן פלת' ניצל, כי דתן ואבירם
 היו בעלי מחלוקת מעולם על משה, ו'עבירה גוררת
 עבירה'. ובכל מחלוקת ישנה ניצוץ ממחלוקת זה של דתן
 ואבירם כמובא: בליקוטי הלכות (ר"ח ז' לב. חזקת מטלטלין
 ה' ח'). ולכן לא עמדה להם זכותו, וכבקשת יעקב שביקש:
 'בקלהם אל תבא נפשי'.

ובמעשה; נוכל ללמוד מכאן, שבמעט חכמה ודעת אפשר
 להינצל מכל המחלוקות והמריבות כנראה בחוש, וכמובא
 בליקוטי מוה"ר"ן (נ"ז ו'): "לפי גודל הדעת כן נתרבה השלום,
 כי מחלוקת וכעס ואכזריות הוא מחסרון הדעת, וכל מה
 שמתרבה הדעת נתרבה הרחמנות והחסד והשלום..."

"קראי מועד אנשי שם" (ט"ז ב)

ע"פ המובא בליקוטי הלכות (שבועות ב"ד): שהפסוק דייק
 "אנשי שם" שרצה הבעל דבר להגדיל שמם ברבים - בכדי
 להסתיר ולהעלים שם משה רבינו ע"ה.

ואפשר להוסיף בדרך זה, בראשיתו של הפסוק: "קראי
 מועד" שעיקר נבואתו של משה רבינו היה 'מאהל מועד'
 שמשם דיבר הש"ת עמו, וכמובא בריש פרשת ויקרא, והרי
 בזה קורח רצה לפגום במחלוקתו, להסתיר שמו של משה.

"וישמע משה ויפל על פניו" (ט"ז ד)

בדברי רש"י: על דרך משל; לבן מלך סרח כמה פעמים,
 ונתרשלו ידי האוהב לבקש רחמים מהמלך על בנו, כן משה
 רבינו לאחר ששטלו בחטא העגל, חטא המתאוננים, חטא
 המרגלים וכעת חטא קורח - נפל פניו, באמרו: עד מתי
 אסטיח על המלך שמה לא יקבל ממני, ולכן; 'ויפול פניו'.
 אפשר לדייק בלשון: 'ויפול על פניו' היפך הארת פנים,
 שאין לך קשה כאותה שעה שנאמר בהם ואסתיר פני מהם'
 (ב"ר פמ"ב, ג). וכדברי המדרש (תהלים ד): "אמר רבי יוחנן,
 אמרו ישראל לפני הקב"ה, אנו אין לנו אלא הארת פניו".
 וכן הוא בליקוטי מוה"ר"ן (תורה ב') שעיקר בקשתינו על
 שיאיר פניו אלינו זהו: ויפל על פניו - הסתר פנים, היפך
 הארת פנים.

יתירה', וקדושתה של שבת קודש לששת ימי
 המעשה כמובא בזוה"ק, שהרי זו מהותו של
 הקטורת - חיבור וקישור.
 ב'ליקוטי הלכות' על פרשייתנו (אומנין ד'): מבואר
 על טענות עדת קורח שרצו להפריד בין 'למדן' -
 'לצדיק', שטענו שדי בלימוד ללא צורך בצדיקים -
 בדרכיהם ובעצותיהם, ולכן טענו: "כל העדה כולם
 קדושים ומדוע תתנשאו על קהל ה'". ולשם כך
 ציווה להם משה רבינו להקטיר קטורת, בכדי
 לקשר בין למדן וצדיק - שהיה ע"י 'הכהן הגדול',
 שהוא בחינת 'צדיק'. עוד חיבור וקשר של
 "קטורת", התחברות צדיק עם למדן. חיבור תורתנו
 הקדושה באור עצת הצדיקים...

זאת ועוד; בעבודת הקטורת לקחו "אחד עשר
 סממנים", אחד מהם "חלבנה" המסמל את רשעי
 ישראל, בכך אנו מבטאים את הצטרפותם
 והתקשרותם של כל כלל חלקי עם ישראל - גם
 אלו שהם לכאורה כמו "חלבנה" לאבינו שבשמים.
 (ויעיין ב'ליקוטי הלכות' הלכות השכמת הבוקר).

המשכת חיים

ובכך יובן גודל מעלת הקטורת שנותנת חיים
 ועוצרת את המגיפה, כי ההתקשרות אל הבורא
 היא המכילה בקרבה את כוח החיים, ההתנגדות
 על המלאך המוות - היצר הרע שהוא השטן
 המתאמץ להחטיא את האדם ח"ו, ולצור חייץ בינו
 לבין השכינה. ואילו ההתקרבות וההתקשרות אל
 הבורא - בכוחה לגרום למוות להישבר ולהתבטל
 ולהמשיך את מהות החיים, מהותה של הנשמה
 הקדושה לתוך הגוף - שזהו הקטורת. (ויעיין בספר
 'מראש צורים' על התורה).

וכך הם דברי מוה"ר"ת על המשכת חיים ע"י
 הקטורת המובא בפרשייתנו: "הכהן הראוי
 להקטיר קטורת הוא מבטל מותנא וממתיק ומבטל
 כל מיני דינים שבעולם ע"י הקטרת הגבוה מאד
 מאד, וע"כ אחר בליעת קרח שהתלוננו ישראל,
 שהחל הנגף ציווה משה את אהרן שירוש וימהר
 להקטיר קטורת, כי קטורת ממתיק כל הדינים
 שבעולם כשמקטיר אותו הראוי לכך... כי אין קרבן
 שממתיק כל הדינים כמו הקטרת" (שילוח הקד ד"ד).

אכלו רעים

"אכלתי ערי עם דבשי אכלו רעים שתו ושכרו",
 פסוק זה ב'שיר השירים', המבטא התקשרות
 ואהבה של רעות וחביה עם הקב"ה כביכול, כמובא.
 דרשו כחמיני שנאמרה על הקטורת בחנוכת
 המזבח. קשר של אהבה עם הקב"ה כביכול בעצמו,
 שמונע פורעניות ומשפיע טובה וברכה עד בלי די.
 באמירתנו סדר הקטרתו, בהתחברותנו במהותה
 ובפנימיותה, נקשרים גם אנו באותו קשר אמיץ של
 עליונים ותחתונים. ונחברים לסוד שינתן למשה
 ע"י מלאכי השרת. למהות עבודת הכהן הגדול
 לקודש הקדשים, לחיבור הלב עם הרוח, נקשרים
 לחיים, ובעוד שלל אוצרות וברכות של קטרים
 וקשרים. וגם אם אנו חלבנה. ניאחו בקטורת באמירתה בכוונה, בפירושו
 כפשוטו, נתקשר למהותה הפנימית, לקשר
 שמתקשרים על ידה. וכבר מובטחים אנו בגודל
 סגולתה הנפלאה להמשיך שפע ברכה וחיים
 ברוחניות ובגשמיות.

בפרשתנו: עם ישראל מתלוננים על משה ועל
 אהרן, ואו אז פורצת מגיפה קשה - שכילתה
 ארבע עשר אלף ושבע מאות נפש.
 משה רבינו מזרז את אהרן הכהן לקחת מחתה
 ו'להקטיר קטורת', אהרן הכהן מבצע עבודה
 קדושה זו בזריזות, והמגיפה נעצרה.
 לדברי חז"ל (שבת פט): גילוי זה שהקטורת עוצרת
 את מכת המוות, נמסר למשה רבינו מפי מלאך
 המוות בעצמו: היה זה בשעה שמשה רבינו זכה
 לעלות למרום ולקבל את התורה, כל אחד ממלאכי
 השרת העניק לו מתנות יקרות, ומלאך המוות נתן
 לו מתנתו "סוד הקטורת" שעוצרת את המגיפה.

כותר זהב

מבואר רבות בדברי חכמינו סוד כוחה וסגולתה
 של הקטורת, שעצם אמירתה היא לדורות,
 ודורשים זאת מהפסוק: "יקטירנה קטורת לפני ה'
 לדורותיכם". וכמו כל הקרבנות הקיימת בימינו,
 שיש באפשרותנו להתחבר אליהם אף שאין בית
 המקדש קיים להקריבם, ע"ד הכתוב: "ונשלמה
 פרים שפתינו".

וכך הם דברי הזוהר הק' במעלת אמירת הקטורת
 לדורות: "אין לך דבר חביב לפני הקב"ה
 כקטורת... והוא חשוב יותר מכל הקרבנות... וכל
 מי שאומר קטורת בכוונה יא ניצל מכל פגעים
 רעים, ומהרהורים רעים, וממיתה ולא יא ניזוק
 כל אותו היום ולא יכול הסטרא אחרא
 והמקטרגים לשלוט עליו ויש לו חלק בעולם הזה
 ובעולם הבא וניצל מדינה של הגינם". ועוד:
 "אילו ידעו בני האדם כמה חשוב מעשה הקטורת,
 היו נוטלים כל תיבה ותיבה ממנה והיו מעלים
 אותה עטרת על ראשם ככתר זהב" (זוהר הקדוש
 ב' דף ר"ח).

קשר פנימי

נתבונן בעצם מהותה של קטורת, ובנקודות שאנו
 יכולים להוציא ממהותה הפנימית במעשה
 עבודתה והקטרתה:

"קטורת" הוא מלשון "קשר". בהסתלקותו של
 התנ"ך רבי שמעון בר יוחאי מובאת הלשון:
 'איתקטר בחד קטירא'. בעבודת הקטורת
 מתקשרים בקשר של קיימא עם הקב"ה. ולכן
 הקטירו את הקטורת ב"מזבח הזהב" - "מזבח
 הפנימי", להתחבר בכיכול בפנימיותו של הש"ת.
 ויעיין בדברי הזוהר (ויקהל ר"ט): שהמזבח
 שמקטירים עליו את הקטורת נקרא 'מזבח הזהב'
 שמכניעים את הסטרא אחרא והכוחות הרעים.

כמו כן; הזמן החשוב בהקטרת הקטורת הייתה
 ב"יום הכיפורים" ב"קודש הקדשים" ע"י "הכהן
 הגדול" שנכנס "לפני ולפנים" וכיפר על עוונותיהם
 של ישראל, שוב נתגלה לנו כאן הקשר הפנימי
 העמוק ביותר של עבודת הקטורת בקדשי קדשים
 ביום הכיפורים, שלימות של 'עולם שנה נפש'.

בליקוטי מוה"ר"ן (תורה יג) כותב רבינו"ק על
 הקטורת: "זוה בחינת קטורת שמקשר חימום הלב
 עם הרוח". היו אומר: חיבור וקישור של לב - גוף
 האדם, ל"רוח" - רוחניות ונשמה, המובא בדברי
 חז"ל: "איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו" - זה
 הריח. לאור כך, נוכל להבין מה שבמוצאי שבתות
 מברכים על "בשמים" - להמשיך הארת 'הנשמה

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה בנושאת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זי"ע

"בקר וידע ה'" (במדבר ט"ז. ה)

השכמה בשעה שלש!

איש חסיד היה בעיר טשעהרין, ורבי דוב שמו. עז רצונו של רבי דוב היה - לקום חצות לילה, ולשם כך שכר משרת נכרי שיעיר אותו בחצות לילה. המשרת עשה את עבודתו נאמנה בהעירו אותו, אולם לאחר שהעירו והלך לו, היה נרדם וישן שוב. לזאת, ביקש הימנו - שלא יעזוב את מקומו, עד שיראה אותו קם ממיטתו, מתלבש בבגדיו, ומתחיל את סדר עבודתו. אולם, בעבור תקופת זמן, החל רבי דוב לחוש מקימה זו - כאבי ראש עזים, וסבל מכך ייסורים גדולים, עד שחש שהוא כמעט יוצא מדעתו. באותו תקופת זמן החל רבי דוב להתקרב לרבינו, ואמו הגיעה לפני רבינו לשפוך את ליבה על בנה, על כאבי הראש הקשים שהוא סובל עקב קימתו בחצות. ומשכך, אמר לו רבינו: 'שלאף און עס, נאר היט דיא צייט'. 'תישן ותאכל, אך העיקר שתשמור על הזמן'. ובעבור זמן נוסף תבוא אלי עוד הפעם ותשאל ממני איך להתנהג. וכשרבי דוב בא עוד הפעם לרבינו - לשאלו על סדר הנהגתו, אמר לו רבינו שיקום בשה שלש לפנות בוקר. ובלשון רבינו: 'דיין חצות וועט זיין דריי אזיגער' החצות שלך יהיה בשעה שלש'. ואכן החל רבי דוב בזה העבודה, וכבר ידעו בני הבית המדרש שהיו נעורים - כשרבי דוב הולך לבית המדרש, הוא שעה שלש לפנות בוקר.

השכים קום!

היה זה יום למחרת חתונתו של העובד השם, החסיד רבי הירש לייב ליפל, שהתחתן בליל שבת בשנת תרפ"ג בעיר אומאן - בבקרו של יום השבת, כשבאו אנשי שלומנו לתפילת שחרית ב'ויתקין' - 'ב'קלויז', הופתעו לראותו - שהשכים קום, ועומד באולם הקטן לפני הכניסה לקלויז (פאמיל) ושואג בהתלהבות מרובה את ה'לשם יחוד' שאומרים לפני עטיפת הטלית גדול. החסידים שהפתעו והתרגשו מהאש קודש שאפפה אותו, לא רצו להפריעו בדביקותו בתפילתו, והמתינו - ולא נכנסו לקלויז, עד שסיים את כל ה'לשם יחוד'. ואף כעבור זמן מכך, היו שחים על כך, והעידו שמחזהו זה של החתן הצעיר - נחרט היטב בליבם למשמרת עולם.

"ואתה ובניך אתך לפני אהל העדות" (במדבר י"ז. כ)

דורות של רבנים!

ארבעה בנינים היה להרה"ק רבי אהרן אב"ד ברסלב, ובכולם השתדך עם תלמידי רבינו הק' בנו בכורו - שמילא מקומו אחריו ברבנות ברסלב, בא ברית הנישואין עם בתו של רבי חיים שרה'ס מברסלב, כעבור ארבע שנים מהסתלקות רבינו, היא שנת תקע"ה. ויהי כי ארכו הימים ונקפו השנים ממועד נישואיהם ועדיין לא נפקדו בנינים, הרבה רבי הירש לייב בשיחה ותפילה לפני קונו, אך טרם נושע. וכעבור תשע שנים מהנשואים ולא התברכו בפרי בטן, פנה רבי הירש לייב לאשתו ושח לה צערו בדאגה, באמרו: דעי לך, באם ימלאו עשר שנים ולא ניוושע בזרע של קיימא, איאלץ לתת בידך ספר קברות "גט" כדת של תורה. והיא, בשמעה כדברים האלה חשכו עיניה, לבה היה מר לה מאוד לגורל עתידה, ויותר מזה להיפרד מבעל צדיק כזה. בצר לה פנתה לביתו של מוהר"ת, ושפכה שיחתה ומר נפשה בבכיות ובדמעות, על כי סגר ה' את רחמה. רבי נתן הרגיעה, בדביבורי חיזוק ונוחם, ועודדה לבטוח בהש"ת, תוך שהוא מבטיחה במשנה דברים אלה: "ער וועט דיר נישט געטיין" - "ער וועט דיר נישט געטיין"! "הוא לא יגרשך" - "הוא לא יגרשך"!
ואכן, לא שלמה השנה העשירית, ולתקופת הימים נפקדה לטובה, ותהר ותלד בן יקר, ונקרא שמו בישראל 'נחמן', הלא הוא האדם הגדול בענקים, שר התורה והחסידות אב"ד 'טשעהרין' - נצר קודש של שולשלת זהב, דורו רבים של רבנים ומורי הוראה, מתלמידי מוהר"ת, אשר הפיץ והאדיר דעת רבינו בספריו ובחיבוריו הרבים.

מוֹתָרִים!

יְלָדִים יְקָרִים! הַשְּׂבוּעַ בְּפָרְשַׁת קָרַח, אָנוּ לוֹמְדִים כְּמָה חֲמוּרָה הִיא הַמַּחְלָקָה, וּמָה תּוֹצְאוֹתֶיהָ, שְׁקָרָה וְכָל עֲדוֹתָהּ נִבְלְעוּ בְּאֶדְמָה. וּבְדַבְרֵי רַש"י עַל הַפְּסוּק: 'בְּגִיָּהֶם וּטְפָם': בָּא וְרָאָה כְּמָה קִשָּׁה הַמַּחְלָקָה, שְׂבִית דִּין שֶׁל מִטָּה אֵין מְגַנְיָשִׁים עַד שִׁיחֵי גְדוֹלִים, וּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה אֵין מְגַנְיָשִׁים עַד שִׁיחֵי בְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה, וְכָאֵן נֶאֱבָדוּ אֶף תִּינוּקוֹת קִטְנִים. כְּחִמְיָנוּ בְּמַסְכַּת סְנֵהֲדִין (דף ק"י) אֹמְרִים עַל הַפְּסוּק: וַיִּקַּם מֹשֶׁה וַיִּלָּךְ אֶל דָּתָן וְאָבִירָם, אֲמַר רִישׁ לְקִישׁ, מִכָּאֵן שְׂאִין מַחְזִיקִים בְּמַחְלָקָה, שְׂמֵשֶׁה רַבְּנָו מַחֵל עַל כְּבוֹדוֹ, וְהוּא עֲצָמוּ הַלֵּךְ לְבַטֵּל אֶת הַמַּחְלָקָה. כִּי כְּשֵׁי שֶׁמַּחְלָקָה, אָנוּ צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת הַפֶּל, בְּכַדֵּי לְהַשְׁלִים וּלְוֹתֵר, לֹא לְהַבִּיט עַל הַכְּבוֹד שֶׁלָּנוּ, וְעַל חֲשׂוֹנוֹת קִטְנִים.

וְכָן מִמְשִׁיל זֹאת רַבְּנָו (לְקוּטִי מוהר"ן רע"ז): כְּשֶׁאֲדָם חוֹתֵר וְחוֹפֵר חֲפִירָה מִתַּחַת בֵּית חֲבֵרוֹ וְלִגְבַּ מִמֶּנּוּ, אִם הַבַּעַל הַבֵּית גַּם יִחְפֹּר כְּנֶגְדּוֹ, בְּקִלְיוֹת יִכַּל אוֹתוֹ וְנִגַּב לְבוֹא לְבֵיתוֹ. אִךְ אִם הוּא שׁוֹפֵךְ וּמְמַלֵּא עֵפֶר כְּנֶגְדּוֹ, הוּא עוֹשֶׂה תַל שֶׁל עֵפֶר, הוּא מְפִיר אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ. וְעַל כֵּן - אֹמֵר רַבְּנָו, אָנוּ מִתְּפַלְלִים: 'וְנִפְשֵׁי כְּעֵפֶר לְכָל תַּהֲוָה, שְׂנֵהִיָּה כְּמוֹ עֵפֶר, שְׂאֵף שְׂהִיא נוֹתֶנֶת כָּל כֶּף הַרְבֵּה טוֹבוֹת לְאָדָם: אֲכִילָה, שְׂתֵיָּה, זֶהָב וְכֶסֶף, הַפֶּל דְּשִׁין עֲלֶיהָ. כֶּף אָנוּ צְרִיכִים לְוֹתֵר וְלֹא לִוְמֵר, כְּשֵׁם שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לִי אֲעֵשֶׂה לוֹ כְּנֶגְדּוֹ, כִּי כֶּף הוּא מְגִיעַ יוֹתֵר בְּקִלְיוֹת לְמַבְקָשׁוֹ.

אִם נִהְיָה כְּעֵפֶר, נִתֵּר וְנִדְעֵה לְהַבְלִיג, לֹאט לֹאט יִשְׁקַט הַמַּחְלָקָה, כִּי כְּשֶׁאָנוּ שׁוֹתְקִים, אָנוּ כְּמוֹ עֵפֶר, מְכַבִּים אָנוּ אֶת אֵשׁ הַמַּחְלָקָה. זֶה נִשְׁכַּח וְנִתְמַעַט יוֹתֵר וְיוֹתֵר עַד שֶׁנִּשְׁלַמְתָּ. וְזִכְרֵ! בְּשִׂתְקָנוֹ, וּבְוִתוּרָנוּ - נִמְעֵיט אֶת הַמַּחְלָקָה, וְנִרְבֶּה אֶת הַשְּׁלוֹם.

"המעט מכם כי הבדיל ה' אלוקי ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו... ויקרב אותך ואת כל אחיך בני לוי". (טז, ט, י')

בדברי ה"אור החיים" הקדוש שבב' פסוקים אלו היו להם ב' טענות, הא' הוא הבדלת שבט לוי מעדת בני ישראל. והב' בפסוק השני; בטענתם על הקרבת בני קהת שהקריבים יותר משאר הלויים לשאת הקדשים.

ואפשר לדייק זאת בפסוקים: שבפסוק הא' על טענת הבדלת שבט לוי מעדת בני ישראל מרומז בפסוק: 'להקריב אתכם אליו' - 'אליו' אותיות 'לוי' וא' נגד - אלופו של עולם בטענתם, שהם כביכול קרובים יותר ל'אלוקותו ית' - משאר השבטים בעבודתם בקודש. ובפסוק הבא לאחריו: 'ויקרב אותך ואת כל אחיך' מרומז שבט קהת - 'ואת כל אחיך' עם האותיות בגמטריא: 'קהת'.

"והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש" (ט"ז ז')

לכאורה יש לדייק בלשון "הוא הקדוש", הוא הראוי לעבודה - הוי ליה למכתב, או בדומה לכך, כמו שכתוב בהמשך: 'וישרתוך?' וכן קשה קושיא זו על הפסוקים לפני כן: "ואת הקדוש יקריב אליו"?

אולם יש לומר ע"פ הא דאיתא (ע"ז כ.) "מכאן אמר רבי פנחס בן יאיר תורה מביאה ליד זיהרות וכו', עד המעלה של קדושה". אף שלאחר מכן מובא גם דרגת "רוח הקודש", ר'תחיית המתים" אך דרגות אלו נשפעים מלמעלה, וכפי המובא בכל אורך ספר 'מסילת ישרים' השתלשלות עבודת כל המעלות, והדרך להגיע אליהם ומסיים בקדושה. כי היא שלימות המעלות. וכמובא בדברי הזוהר: 'עיקרא דיצורה בישא על עריין' וכן הוא באריכות בדברי רבינו: שעיקר נסיון האדם הוא בקדושה, לכך נקט הלשון "אשר יבחר ה' הוא הקדוש" - שבכך בחר ה'.

וגם בני קורח טענו בטענותיהם שטענו: "כולם קדושים" ובפרוש רש"י, "כולם שמעו תורה מפי הגבורה". וזהו דיוקו 'מפי הגבורה' דהוא בעת 'קבלת התורה' - פסקה זוהמתן והם התקדשו והכינו עצמם לכך - לכן הם טענו טענה זו.

ברם משה רבינו היה שלימות מעלת הקדושה, שבו בחר ה' כמובא ברמב"ם על מעלת משה רבינו. ובליקוטי הלכות (ערב ג'): 'שמשה רבינו ע"ה שהוא מבחר מין האנושי ומי לנו גדול ממשה רבן של כל הנביאים והצדיקים האמתיים של כל הדורות'.

"המעט מכם כי הבדיל אלוקי ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו" (ט"ז ט)

בזכות 'המעט' מידת הענווה, זוכים להתקרבות לה'. וזהו: להקריב אתכם אליו". וכך הוא בליקו"מ (תורה ד) על ענוותנותו של משה: "על ידי ענוה זוכין להתפשטות הגשמיות ונכללין באין סוף" (והרי פסוק זה משה אמרו).
ואפשר לדייק בתיבת 'מכם' שבמדריגת הענווה - צריכים להחזיק את עצמו יותר קטן ממדריגת עצמו, כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה י"ד). וזהו: 'מכם'.

"וכל ישראל אשר סביבותיהם נסו לקלם" (ט"ז ל"ד)

לכאורה קשה מהו לשון 'סביבותיהם'. אך אפשר לומר; ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"ב) על הפסוק: "לעשות את כל דברי התורה". שיש דיבורי התורה שהם סביבות התורה כגון 'וידבר ה' אל משה' ושאר דיבורי התורה שסובבים את המצוה.

וזאת היה רק למשה רבינו שקיבל את התורה מפי הגבורה, ולאחר מכן מסרה למעבירי שולשלת התורה - כי דברים אלו לא כתובים בפרוש/כמובא בתורה זו. וזהו דיוקו של קרא: "וכל ישראל אשר סביבותיהם - סיבב התורה, דברים אשר נמסרו למשה רבינו - 'נסו לקולם' - כנגד קולות של זמן קבלת התורה, שחזרו למוטב להאמין במשה כבשעת מתן תורה.

"ותפתח הארץ את פיה" - גם מתוך עומק האדמה מתגלה כבוד ה'!

"עיקר השיר והתהילה להש"י, כשעולין מתכלית גשמיות המקום, מנקודת המרכז ממש שבבטן האדמה, שהוא בטן שאול, שעליו נאמר: מבטן שאול שועתי שמעת קולי" (ליקוטי הלכות)

זֵדִית רֵאָאָה <<

